

[Chr. R. Christensen.]

derfor nu tilsige mit Partis Støtte til dets endelige Vedtagelse i dette høje Ting. En Del af de Ændringsforslag, Udvalget stiller, forekommer mig at ville medføre værdifulde Forbedringer; men jeg kan ikke nægte, at der er Punkter i Lovforslaget, jeg kunde have ønsket ændret en Del endnu.

I § 1, Stk. 4. foreslaas Adskillelsesfristen paa Slagtekvægsmarkederne ændret fra „senest 1 Aar“ til „senest 2 Aar“ efter Lovens Ikrafttræden. Det er ikke nogen Fordel i mine Øjne, og jeg synes heller ikke, at Ændringen var paakrævet; men da der gives Landbrugsministeren Bemyndigelse til efter Indstilling af de lokale Landbrugsorganisationer at udvide Fristen, og da Ordet „senest“ bibeholdes, hvad jeg lægger stærkt Vægt paa, er Ændringen i mine Øjne af uskadelig Art. Derimod mener jeg, det er en Fordel, at Ministerens Bemyndigelse til at give Dispensation er blevet begrænset til 1950, idet jeg heri ser en Tilkendegivelse af, at Udrensningen maa fremmes saa stærkt, at det til den Tid bærer mod Afslutningen.

Der har været nogen Uklarhed om, hvordan den i § 1, 6te Stykke, nævnte Afstand mellem rene og reagerende Dyr skulde tilvejebringes under Udgræsningen, men Veterinærdirektøren har tilkendegivet, at Loven vil blive administreret saaledes, at hvor der findes Fælleshegn, der forpligtes Ejeren af den reagerende Besætning fortsat til at være med til Vedligeholdelsen af dette og kan forpligtes samtidig til ved Løsdrift at rejse og vedligeholde et forsvarligt Hegn, mindst 2,5 m fra Fælleshagnet. Efter at dette Synspunkt har vundet almindelig Tilslutning, kan jeg erklære mig tilfreds med dette.

Derimod er § 1, Stk. 7, et af de Punkter, jeg stærkt havde ønsket affattet anderledes; Stykket omhandler smittefarligt Personale. Det Afsnit, der omhandler Opsigelse af Tjenesteforhold, foreslaas slettet, og Bestemmelserne i Loven om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælper vil da herefter blive eneafgørende. Herimod har jeg intet at indvende, det er ikke det smittede Personale, jeg ønsker at ramme; tværtimod, disse Mennesker kan i mange Henseender faa det særlig haardt. Men jeg vilde gerne have skabt en yderligere Beskyttelse for de rene Besætninger, saa de var mindre udsat for at blive smittet, efter at saavel Erhvervet — den private Mand — som Staten har ofret betydelige Summer og adskillige Aars Arbejde paa at faa dem renset. Det var vorst Ønske, at Personalet, der omgaas Kvæget, skulde forlanges læge-

undersøgt, før de havde smittet Besætningerne, naar der var Grund til Mistanke for Smittefare, i Stedet for at man som nu kan vente, til Skaden er sket. Vort Parti beklager, at det ikke er lykkedes at skabe bedre Vilkaar for at modvirke denne, som jeg synes, næsten sidste Smittekilde, der staar aaben endnu.

Ved første Behandling udtrykte jeg min ubetingede Tilfredshed med Lovforslagets § 13, men desværre viser det sig, at denne meget stærkt formede Paragraf ikke helt holder, hvad den lover. Det hedder i Stk. 1, at saafremt mindst 90 pCt. af samtlige Kvægbesætninger inden for en Mejerikreds efter Tuberkulinprøve har vist sig fri for reagerende Dyr, kan Ministeren for Landbrug og Fiskeri paabyde forskellige Ting, som nævnes, bl. a. at Besætningerne efter Udløbet af en af Mejerikredsen fastsat Frist skal slagtes ved offentlig Foranstaltning. Altsaa Ministeren kan i visse Tilfælde paabyde, at de reagerende Dyr skal slagtes ved offentlig Foranstaltning. Men i Stk. 3, der omhandler Erstatning, hedder det, at Brugsværdien ansættes af 3 Mænd, hvoraf Mejerikredsen udvælger 2 og Ejeren 1. Det er det samme som i den gamle Lov, og under denne Lov viste et Tilfælde i Praksis, at naar der ikke kunde opnaas Enighed mellem disse 3 Mænd, var det næsten umuligt at faa Besætningen slagtet efter denne Paragraf. Det indrømmes ogsaa klart, at den nye Lov ikke kan hindre Gen-tagelse af det Forhold, jeg her har peget paa.

Fra vor Side mener vi, at det er forkert, at en Lov anvender saa stærke Ord, som her er gjort, naar der ikke er virkelig Baggrund for dem. Vi havde ønsket, at der indførtes en Appelinstant, som f. Eks. kunde bestaa af 3 Mænd, hvoraf de provinssielle Mejerikredse, Landbo- og Husmandsforeninger skulde udpege hver en. Efter en Kendelse af denne Instans skulde Ministeren saa være bemyndiget til at beordre Nedslagtning. Man vilde herved sikre sig, at man var i Stand til at gennemføre Lovens Krav. Jeg er meget vel klar over, at det kun kan faa Betydning i enkelte Tilfælde, men naar Loven er til Revision, er der vel Grund til ogsaa at have disse for Øje.

Vi har ikke opnaaet at faa dette Ønske gennemført, og vi haaber saa, at de Forbedringer, Udvalget foreslaar paa andre Punkter, maa afhjælpe den Mangel, som jeg synes Lovforslaget har her. Navnlig har vi faaet en Bestemmelse i § 13, Stk. 5, hvor der staar, at Mælken fra Besætninger, der ikke straks paabydes nedslagtet, kan paabydes leveret paa Mejeriet ved Ejeren